

FELTÁMADÁS MONDATRÓL MONDATRA

/koronavírus idején/

Lukács 24,1-12

„A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz”

A szombat, nyugalom napja óriási jelentőséggel bírt Isten népe életében. Az elcsendesedés és az Úrra figyelés időszaka volt ez. Akkor azonban az asszonyok számára hosszúra nyúlt kényszerpihenőnek tűnhetett. Annyira kíváncsiak kimenni Jézus sírjához. A szombat szigorú tilalma azonban ezt egy időre lehetetlenné tette. Ezért vasárnap kora hajnalban, az első adandó lehetőséggel élve elindult a kis csapat. Isten a koronavírus által hosszúra nyújtja most a nyugalomnapot, melyet kényszerpihenőnek érzünk. Mégis csendben kell várnunk, Urunktól elfogadva a helyzetet. A hosszú hónapok tehetetlen bezártságában érezzük meg Isten csendre intő átölelő karját, védelmét. Ezért lehetünk fegyelmezettek kivárva a nehézség végét, s aztán indulunk újra egy percet sem késlekedve.

„magukkal vitték az elkészített illatszereket.”

Ideig óráig a kor szokása szerint konzerválni kívánták Jézus testét. Milyen lelki eledelt kapunk a kényszerpihenő idején? Konzervet, afféle mindig előkapható, tartósított evangéliumot? Vagy élő, napjainkra vonatkozó éltető és megszólító üzenetet? A napi friss, lelki eledelre van szükségünk, hogy lelkünk meg ne betegedjen. Isten időszerű üzeneteit most az éter hullámain érkező hallgathatjuk. Élünk vele, becsüljük meg, és legyünk hálásak!

„A követ a sírbolt elől elhengerítve találták.”

Döbbség és tanácstalanság jellemezte az asszonyokat. Úgy érezték, már kegyeletes emlékezésüket sem gyakorolhatják, sem az élő, sem a meghalt Jézust nem találhatják már. Ez egy félelmetes üresség. Európa túlnyomó része gyorsvonati sebességgel veti el napjainkban Jézust, és annak már emlékét is. Már a Jézus múzeumokat is sorra zárja be. A köztudatban, közéletben a nyomát is el akarja tüntetni. Aztán történt valami. Jött a vírus, és az élet teljesen megváltozott. Az Isten nélküli felpörgetett élet leállt, sokak lelkére pedig egy eddig soha nem érzett üresség telepedett. Most érzi az eddig Istent játszó ember az igazi értéket: Jézus hiányát. Mégis biztat ez az állapot. A sír nem önmagáért üres. Jézus feltámadott, és élete ma sok üres szívet be tud tölteni.

„és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.”

Isten elrejtette előlük a lezártak hitt múltat. Jézus nem maradt a halálban. Aki ma keresni kezdi Istent, az már kizárólag az élő és feltámadott Krisztust keresheti! Nem egy sablon Krisztust, hanem azt, aki a mai nehéz helyzetünk buktatóit ismerve és kikerülve vezet minket, mint jó pásztor a cél felé.

„Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában.”

Amikor már legnagyobb az összezavarodottság sötétsége, akkor jön fentről a segítség. Fényes ruhájú angyalok hozzák a tisztánlátás világosságát. Az 'angyal' szó küldöttet jelent. Ezek lehetünk mi magunk is és vigasztalhatjuk a megkeseredetteket. „Légy örömmondó, békekövet, hirdesd a szabadító elközelgetett.”

„Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: mit kerestek a holtak között az élőt?”

Az egyszer igazán megijesztett szív ijedékennyé válik. Még akkor is fél, ha az Úr közeledik a legjobb hírrel. Egyszer egy asszony több évvel a háború után kertjében olvasgatott, mikor

hirtelen egy nagy árnyék vetült rá hátulról. Halálra rémülve nézett hátra. Elveszettek hitt kedvese mosolygott rá, aki visszatért a hadifogságból. Vannak, és bizonyára lesznek nem várt, drámai dolgok, amelyek árnyéka reánk vetül. A hívő embernek ebben a közelesen visszaérkező, diadalmas és megváltó Úr Jézus Krisztust kell észrevenni. Hangja mind közelebről hallatszik: „Várj, mert hamarosan eljövök!”

Az angyalok szavában érezhető a dorgálás. Minket, az ő népét feddi meg a mi Urunk. Máté és Márk evangéliumában inkább a vigaszt és a biztatást halljuk: „Ti ne féljete, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressetek!” /Máté 28, 5/ Nagy szükségünk van erre a biztatásra, és el kell róla gondolkodnunk. Ugyanakkor a pirongatásra is rászorulunk! Sok dolgot tettünk és mondtunk, amiben nem Krisztus élő szava és cselekedete vált nyilvánvalóvá. Ne elméleteket, véleményeket, hanem az élő, uralkodó, feltámadt Krisztust hirdessük bátrabban, mint eddig. Nem kell bocsánatot kérni azért, hogy vagyunk és véleményünk még egy kicsit elüt a közgondolkodástól, hanem hirdessük bátran Krisztust és az Ő országát!

„Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt.”

Az emberre jellemző a feledékenység. A ránk naponta zúduló információs áradat sok fontos dolgot kiüt emlékezetünkből. Most Isten megállít: „Kezdj csak emlékezni azokra, amiket mondtam neked, amit megértettél a Szentírásból.” Ne csak leveleinket, fényképeinket, kallódó dolgainkat rendezzük ezekben az időkben, hanem rakjuk szépen a helyükre Isten nekünk mondott ígéreteit. Emlékezzünk, hányszor velünk volt és megszabadított. Ezt tesz erőssé és derűs bizakodóvá! Most lehet olvasni, és tanulmányozni az Isten ígését!

„Az ember fiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”

Jézus halála és feltámadása nem egy lehetséges, hanem az egyetlen módja a világ megváltásának. Benne az isteni „kell” érvényesül. Ennek ma sem állhat ellen senki és semmi. A járvány által Istennek meg kell ráznia a világot, és az ember lelkét, mert a legtöbb dolog nincs a helyén. Hiszem, hogy korunk hirtelen jött csapása sokakat készített az élő Isten keresésére. Imádkozzunk ezért!

„Ekkor visszaemlékeztek az Ő szavaira, és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többinek.”

Máté megemlíti, hogy amikor az asszonyok visszatérnek, magával Jézussal találkoznak, aki tovább erősíti hitüket. Lukács ezt most nem említi, mert számára a Szentlélek a történetnek azt a tanulságát emelte ki, hogy az Isten szavára és ígéreteire való hívő visszaemlékezés önmagában alkalmassá tesz arra, hogy vigyük az örömhírt másoknak. Ugyanakkor, aki ebben a hitben jár, az az ígében a Szentlélek által sok személyes találkozást él át megváltójával. Nem tényleges látásban, hanem hitben való bizonyosságban.

„A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindazt az apostoloknak.”

Jézus azt akarta, hogy feltámadásának első hírnökei erőtlen asszonyok legyenek. Az asszony tanúskodása abban az időben eléggé hiteltelenségnek számított. Lám, így lettek az utolsókból elsők! Ők a keresésből jutottak el a bizonyosságig. Kérdés: a mi nevünk ott van-e közöttük, mert nyugodtan ott lehet!

„de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet.”

Csodálkozhatunk, hogy az emberek nem tudják megérteni a feltámadás titkát, ha még Jézus tanítványai is vaskosan hitetlenek voltak? A hitelenség kérlelhetetlenül őszinte lényegét látjuk ebben a leírásban. Sokak számára a feltámadásról szóló bizonyágtétel üres, semmitmondó fecsegés. Nem haragudnunk kell rájuk, hanem imádkoznunk kell értük abban a reményben, hogy a zsákutcából van visszatérés. Arra viszont vigyáznunk kell, hogy hitünk ki ne üresedjen, mert akkor már csak fecsegni vagyunk képesek! Az üres beszéd lehet szép, de mit ér, ha Jézus nincs benne?

„Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott.”

Péter a tanítványi közösségben a leggyengébb láncszem, mivel megtagadta mesterét. Ennek ellenére először mozdul meg az enerváltságból. Milyen jó, hogy társai nem közösitették ki. Ő sem hagyta el a közösséget, amelyben majd találkozik mesterével, és újra visszanyeri tanítványi megbízását, kigyógyul a tagadás bűnéből. Krisztus közössége ma is így működik. Jézus gyülekezetében áll fel az elbukott, és kap erőt és lehetőséget a szolgálatra. Ezért ne hagyjuk el saját közösségünket. Bár fizikailag nem tudunk együtt lenni, Jézus mégis megjelenhet köztünk, ha egy szívvel és éhséggel tekintünk rá. Most is figyelhetünk Urunknak az egész gyülekezetnek szóló ígérére. Ugyanazt a lelki eledelt ehetjük. Felhívhatjuk telefonon azokat a gyülekezeti tagokat, akiknél nincs lehetőség a digitális kapcsolat felvételére. Elmondhatjuk nekik az üzenetet.

„Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.”

Péter még nem hitt, de már kezdett kimozdulni kökemény hitelenségéből. Jézus nem türelmetlenkedik, tudja, hogy az eltévedt hazatalál. A megpróbáló időkben nem mindenki fog látványosan hitre jutni, de többen el fognak gondolkodni az Isten dolgain, és elindulnak az Istenhez vezető úton, haza, mint a tékozló fiú. Akik pedig így indulnak el, azoknak tudniuk kell, hogy szerető megváltójuk már várja őket, mint Pétert a Galileai-tenger partján.

Áldott húsvéti ünnepeket adjon az Úr mindannyiunknak!

Szeretettel a feltámadás ünnepének második napján

Kiss László lelkipásztor